

— Τότε πρέπει νὰ ὑφίσταμαι ὅλας τὰς ὕβρεις ;

— Ὅχι. Ἀπευθυνθήτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Γνωρίζετε ὅτι δὲν θέλω τοιαύτην προστασίαν.

— Τότε καθήσατε ἡσυχος, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλο τι δι' ὑμᾶς.

— Ἀπατάσθε. Θὰ δυνθῶ ἢ οὕτως ἢ ἄλλως ν' ἀναγκάσω τὸν κύριον δὲ Μερὰκ νὰ κτυπηθῆ μετ' ἐμοῦ.

— Τίνι τρόπῳ ;

— Προσβάλλων αὐτὸν δημοσίᾳ. Θὰ τὸν ραπίσω, ἂν εἶνε ἀνάγκη.

— Ὑστερον ὁ κύριος δὲ Μερὰκ θὰ προσκαλέσῃ ἕνα κλητῆρα καὶ θὰ σᾶς συλλάβῃ.

— Αὐτός ;

— Ἀναμφιβόλως, καὶ πολὺ ἡσύχως, σὲ βεβαίῳ, κανεὶς δὲν θὰ τὸν κατηγορήσῃ.

— Ἔστω, θὰ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ γαλήνη καὶ ἡ σκέψις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ αἱ παραφοραὶ του εἰς οὐδὲν ἠδύναντο νὰ καταλήξωσιν. Τὴν ἐπαύριον, ἡ ἀπόφασίς του εἶχε γείνει, μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Τρεβίζις.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κύριον δὲ Μερὰκ, ἔρχομαι μόνος.

Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ὑπεκλίθη ὡς εἰ ἔλεγε, εἶμαι βέβαιος.

— Αὐτὸ δὲν σᾶς ἀρκεῖ βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ὅχι, κύριε.

— Λοιπὸν μοὶ δίδετε προθεσίαν ; Ἀναγκάζομαι νὰ τὴν δεχθῶ, ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ νὰ εἶνε βραχεῖα.

— Καὶ θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ σᾶς συγχαρῶ, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Μερὰκ, χαιρετῶν αὐτόν.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνελθὼν εἰς τὸ ὄχημα ἀπῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

•P.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ὁ Ἰούλιος διῆλθε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐπλήσιασε τὴν Μέρσην.

Χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ ἔλαβε τὴν κρεμαμένην χεῖρά της.

Καὶ πάντοτε σιωπῶν τὴν προσήγγισεν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς φίλημα.

Φίλημα ἀδελφικόν.

Ἐκεῖνη ἐφρικίασεν, ἀλλὰ δὲν ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐτρεψε μὴπως δὲν ἔβλεπε πλησίον της ἐκεῖνον, τὸν ὅποτον ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ.

— Ὑμεῖς εἰσθε, Ὁράτιε; ἐψέλλισε δειλῶς.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἀπεκρίθη ποσῶς. Ἐπέ-

στρεφεν εἰς τὴν θέσιν της καὶ τὴν ἀφήκε νὰ πιστεῦθῃ ὅτι ὁ Ὁράτιος ἦτο ὁ ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρά της.

Βεβαίως τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐλύπησε δριμύτατα αὐτόν, αἰσθανόμενον πρὸς αὐτὴν τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἔτρεφεν... ἀλλὰ καὶ ἡ θυσία αὕτη ἦτο ἀνταξία αὐτοῦ.

Στιγμάς τινας ὅπως συνέλθη. Ἴδου τί εἶχε ζητήσῃ ἡ Μέρση.

Μετὰ παρέλευσιν τινων τοιούτων ἐστράφη αὐθις ἐκ νέου πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας.

Ἡ γλυκεῖα φωνή της εἶχεν ἀνακτῆσει τὴν εὐστάθειάν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔμειναν προσηλωμένοι τρυφερῶς ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου, καὶ ἐξηκολούθησε :

— Τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ δυστυχῆς κόρη, ἐστερημένη ὡς ἐγὼ παντὸς φίλου εἰς τὸν κόσμον, ὅτε τῇ ἐγένετο αἰσθητὴ ἐν ὅλῃ τῇ παρομαρτούσῃ φρικαλεότητι αὐτῆς ἡ ἀτίμωσις, ἣν εἶχεν ὑποστῆ ;

Ἐὰν εἶχον γονεῖς, τῶν ὁποίων ἡ τρυφερότης νὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προστατεύσῃ καὶ μὲ συμβουλεύσῃ, οἱ ἀθλιοὶ, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων εἶχον ἐμπέσει, ἤθελον ὑποστῆ τὰς συνεπειὰς τοῦ νόμου.

Ἄλλ' ἠγνόουν, ὅχι ὀλιγώτερον ἀφ' ὅσον πᾶν παιδίον, τὰς ἀναγκαιὰς διατυπώσεις ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὸν νόμον.

Εἶχον, θὰ μοὶ εἶπῃτε, ἄλλην ὁδὸν πρὸ ἐμοῦ εἰς τὴν νὰ τραπῶ.

Αἱ φιλανθρωπικαὶ ἐταιρίαι θὰ μ' ἐδέχοντο καὶ θὰ μὲ συνέδραμον ἐὰν ταῖς καθίστων γνωστὴν τὴν θέσιν, εἰς τὴν διετέλουν.

Ἄλλὰ δὲν ἐγνώριζον περισσότερον τὰς φιλανθρωπικὰς ἐταιρίας ἢ ὅσον καὶ τὸν νόμον, ὅστις ἠδύνατο νὰ μ' ἐκδικήσῃ.

Τούλάχιστον ἴσως διὰ μέσου αὐτῶν ἠδύναμην νὰ καταφύγω πάλιν πλησίον ἐντίμων ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχον ζήσει μέχρι τότε.

Ὅταν μετὰ πάροδον ἡμερῶν τινων ἀνέκτῃσα τὴν ἐλευθερίαν μου, ἡσχυνόμην νὰ ἀντικρύζω ἐντίμους ἀνθρώπους.

Ἄνευ προστασίας, ἄνευ ἐλπίδος, χωρὶς ν' ἀμαρτήσω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θελήσω, κατέπεσα τὴν ἐπαίσχυντον πτώσιν, ἣν τόσαι μυριάδες γυναικῶν ὑφίστανται ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἦτις πτώσις μοὶ ἐνεκόλαψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ ἀνεξίτηλον τῆς ἀτιμίας στίγμα.

Ἐκπλήττεσθε ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ μου, ἣν κατὰ τὴν ἐξομολόγησίν μου ταύτην σᾶς ἀποκαλύπτω ;

Ἄλλ' ὑμεῖς, οἵτινες ἔχετε τοὺς δικηγόρους σας, ὅπως σᾶς συμβουλεύωσι τὰ χρῆζοντα ἐκάστοτε δικαστικὰ φάρμακα, ὑμεῖς, οἵτινες ἔχετε τὰς ἐφημερίδας σας, τὰς ἐγκυκλίους σας, τοὺς δραστηρίους φίλους σας, οἵτινες ἀκαταπαύστως ἐξυμνοῦσιν εἰς τὰ ὠτὰ σας τὰ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα... ὑμεῖς, οἵτινες εὐμοιρεῖτε τόσων πλεονεκτημάτων, οὐδ' ἀμυδρότατα δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν πληρεστάτην ἀγνοίαν τοῦ περίξ κόσμου ἐν ἡ διατελοῦσιν αἱ δυστυχεῖς ὑπάρξεις, αἱ ὅμοιαι ὑμῶν... ἀλλ' ἀπολωλυῖαι...

Οὐδὲν γνωρίζουσι καὶ οὐδεὶς κοινονεῖ μετ' αὐτῶν. Ἐξαίρεσει τῶν φθορέων, οἵτινες, ἀπὸ τῆς προνομιοῦχου κοινωνίας ὀρμῶντες, λαμβάνουσι τὰ θύματα τῶν ἐκ τῆς τάξεως τῶν δυστυχῶν. Ἀλλὰ περὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ιδρυμάτων, ἅτινα ἡ κοινωνία ἰδρύει ἀκριβῶς πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν, οὐδὲ ἰδέαν τινὰ ἔχουσιν.

Ὁ σκοπὸς τῶν δημοσίων φιλανθρωπικῶν ιδρυμάτων, τὸ μέσον τοῦ ν' ἀνεύρητις αὐτὰ καὶ τοῦ νὰ τύχῃ τῆς περιθάλψεώς των, ὄφειλον νὰ ἦσαν μεγάλοις χαρακτηριστῆραι τοιχοκολλημένα εἰς τὰς γωνίας πασῶν τῶν ὁδῶν.

Τί γνωρίζομεν περὶ τῶν δημοσίων φιλανθρωπικῶν ταμειευτηρίων, ἢ τί περὶ τῶν εὐγλώττων ὑπὲρ αὐτῶν ἀγορεύσεων ἢ ποῦ καὶ ὑποπίπτουν εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀποκλήρων αἱ ὑπὲρ αὐτῶν φιλοκάλως ἐκτετυπωμένα ἐγκύκλια ;

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ περιστατικὸν πτωχῆς τινος ἐγκαταλελειμμένης ὑπάρξεως, γυναικὸς τὸ πλεῖστον, ἣτις ἐκμετρεῖ τὸ ζῆν εἰς ἀπόστασιν πέντε λεπτῶν ἀπὸ φιλανθρωπικοῦ τινος καταστήματος, ὅπερ θὰ ἦνοιγε πρὸς αὐτὴν τὰς πύλας του, ἀναγράφεται εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὡς δημοσιογραφικὸν πυροτέχνημα ὅπως ἐκπλήξῃ τοὺς ἀναγνώστας καὶ διεγείρῃ τὴν φρίκην των... καὶ κατόπιν λησμονεῖται !

Οἷας φροντίδας καταβάλλετε ὅπως γνωρίζητε εἰς τοὺς πλουσίους νέον τι ἔργον, νέαν ἐφημερίδα ἢ νέον φάρμακον, τὰς αὐτὰς καὶ μείζονας καταβάλλετε ὅπως καταστήσητε γνωστὰς εἰς τοὺς ἀποκλήρους τὰ φιλανθρωπικὰ διάφορα δημόσια ἄστυλα ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν ἰδρύει ἡ κοινωνία ἢ ἡ πολιτεία, καὶ τότε θὰ σώζητε πλείστας ὑπάρξεις.

Θὰ μὲ συγχωρήσητε καὶ θὰ μὲ ἐννοήτε, ἐλπίζω, καλῶς, ἐὰν δὲν λέγω τι πλεόν περὶ τῆς περιόδου ταύτης τοῦ βίου μου.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φθάσω εἰς ἕν ἔτερον ἐπεισόδιον τοῦ σταδίου μου, ὅπερ διὰ δευτέραν φοράν μὲ ἤγαγεν ἐπὶ δικαστηρίου.

Ὅσον θλιβερὰ καὶ ἂν ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἡ πεῖρα τοῦ βίου, δὲν μὲ εἶχεν ἐν τούτοις μάθει νὰ σκέπτομαι κακῶς περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἐῦρον συμπαθεῖς καρδίας, αἰσθανθεῖσας ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐμοῦ ἅμα ταῖς πρώταις θλίψεσι, καὶ εἶχον καὶ φίλας... πιστάς, γενναίας φίλας, πλήρεις αὐταπαρνήσεως... μεταξὺ τῶν ἐν κακοδαμονίᾳ ἀδελφῶν μου.

Μία τῶν ἀτυχῶν τούτων γυναικῶν, ἀπελθοῦσα τοῦ κόσμου τούτου, ἐν τῷ ὀπιφίῳ τόσον σκληρῶς εἶχε δοκιμασθῆ... ὅπερ εὐχαρίστως ἀναπολώ... ἐφείλκυσεν ἰδιαζόντως τὴν συμπάθειάν μου.

Δὲν ἐγνώρισα ἐκτὸς αὐτῆς ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν ἄλλην, μᾶλλον συμπαθεστέραν καὶ ὀλιγώτερον ἐγωῖστικὴν αὐτῆς.

Ἐζῶμεν ὁμοῦ ὡς ἀδελφαί.

Πλέον ἢ ἀπαξ, εἰς ὥρας ζοφεράς, ὅταν ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας ἐπολιόρκει τὰς ἀπελπιστικὰς σκέψεις μου, ἢ εἰκὼν τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης, ἣν εἶχον ἀφήσει κατὰ μόνον νὰ πάσχῃ, ἀναπαρίστατο εἰς τὴν

φαντασίαν μου και με συνεκράτει...
 Δυσκόλως θα δυνηθήτε να έννοήσητε
 ό,τι σας λέγω, άλλ' έν τούτοις ακούσατέ
 το : και ήμεις, μάλιστα ! και ήμεις είχο-
 μεν τας εύτυχεις ήμέρας μας.

Όσακίς εκείνη ή έγω κατορθούμεν να
 αποταμιεύωμεν όβολόν τινα είχομεν λά-
 βει την εύχάριστον συνήθειαν να προσφέ-
 ρωμεν ή μεν προς την δε άσήμαντά τινα
 δώρα, και... πράγμα παραδοξότερον έτι...
 ήσθάνομεθα άμοιβαίως τσαούτην ήδονήν
 και χαράν εκ των προσφερομένων και ά-
 ποδεκτών γενομένων δώρων τούτων, ως
 εάν είχομεν την αύτην καρδίαν ως και οι
 τίμιοι των ανθρώπων και ως εάν ήμεθα
 αι εύποληπτότεραι των γυναικων !

Ήμεραν τινά παρέλαβον την φίλην μου
 και μετέβημεν όμοι ές τι έμπορικόν κα-
 τάστημα όπως αγοράσω και τή προσφέ-
 ρω... μίαν ταινίαν, όπως κατασκευάση
 έξ αύτης κόσσυμβόν τινα δια την έσθιτά
 της.

Εκείνη ώφειλε να την εκλέξη και έγω
 έμελλον να την πληρώσω. Ήτο ώραιστά-
 τη ταινία.

Τό κατάστημα ήτο κατάμεστον και
 ήναγκάσθημεν να περιμένωμεν όλίγον μέ-
 χρις ου εύκαιρήτη τις των υπαλλήλων ό-
 πως μάς ύπηρετήση.

Παραπλεύρως μου, ένθ μετ' της φίλης
 μου ιστάμεθα πρό του λογιστηρίου του
 καταστήματος, γυνή τις, πολυτελέστατα
 ένδεδυμένη, έξήταζε ρινόμακτρα τινα, τ'α
 ρινόμακτρα ταύτα ήσαν λεπτότατα κεν-
 τημένα, άλλ' ή έξαιρετος κυρία ήτο πολυ
 δύσκολος.

Τ' άνέτρεπε περιφρονητικώς και έσχη-
 μάτισεν έν τοιοῦτον εις δεματιδιον, ένθ
 προσεποιείτο ότι έξίτη και έτερα τινα
 είδη όπως έξετάση.

() υπάλληλος, παραλαμβάνων εκ του
 μέσου τ'α διεσκορπισμένα μανδήλια, παρε-
 τήρησεν άμέσως ότι έλειπεν έν έξ αύτων.

Ήτο δε πληρέστατα βέβαιος ότι εύκό-
 λως ήδύνατο να τ' ανακαλύψη, διότι έφε-
 ρον ιδιαίτερόν τι σημεϊον, έξ ου ήδύνατο
 να τό διακρίνη.

Ήμην πενιχρώς ένδεδυμένη και ιστά-
 μενη και έγω πλησίον των μανδηλιων.

Ό υπάλληλος, όστις υπόπτεισε την
 κλοπήν, άφου έρριψε κατ' έμου βλέμμα
 ταχύ, άνέκραξε προς τον προϊστάμενόν
 του :

— Κλείσατε την θύραν ! ... υπάρχει
 μία κλέπτρια εις τό κατάστημα.

Εκλείσθη ή θύρα. Ανεζήτησαν τό μαν-
 δήλιον ... άλλ' εις μάτην.

Κλοπήν πράγματι είχε τελεσθή και κα-
 γοήθη έν έγω ότι ήμην ή κλέπτρια.

Δέν θα σας είπω τί ήσθάνθη την
 στιγμήν εκείνην, άλλ' άμόνον τί συνέβη.

Ήρεύνησαν επ' έμου και άνεῦρον τό
 κλαπέν μανδήλιον έντός του θυλακίου
 μου.

Ή πραγματική κλέπτρια, ήτις ιστατο
 πλησίον μου, φοβηθείσα μη ανακαλυφθή,
 ήδυνήθη, χωρίς ουδεις να παρατηρήση
 αύτην, να ένθέση κρυφίως τό κλοπιμαϊόν
 εις τό θυλακίόν μου.

Ό καταχθόνιος οὔτος δόλος, είνε, φαί-
 νεται, οικειος εις τους έμπείρους κλέπτας
 του τοιοῦτου είδους, όταν επίκειται ή ά-
 νακαλύψις των.

Φεῦ !... Ήτο πλέον ή περιττόν και να
 διαμαρτυρηθῶ καν περι της εύθύτητός
 μου.

Τό είδος του βίου μου δέν ήδύνατο να
 μοι δώση εύμενεϊς συστάσεις...

Επειράθη ή φίλη μου να συνηγορήση
 υπέρ έμου...

Αλλ' όποια τις ήτο και εκείνη ;
 Γυνή της άπωλείας και αύτη !...

Ή μαρτυρία της οικοδοespoίνης μου
 υπέρ της τιμιότητός μου δέν έτελεσφό-
 ρησε ποσώς. Τί ήτο και αύτη ; Ήνφκία-
 ζεν έπιπλωμένα δωμάτια εις γυναικ α του
 είδους μου και τουτο μόνον ήκει όπως
 έξουδετερωση την αλήθειαν έν ώμολόγει.

Κατεδιώχθη και εκηρύχθη ένοχος.
 Ή αφήγησις της πτώσεώς μου είνε ήδη
 πλήρης, κύριε Δεχόλτ.

Όλίγον διαφέρει εάν υπήρξα άθώα ή
 ου. Τό αίσχός μου μένει άνεξίτηλον.

Εφυλακίσθην ως κλέπτρια.

Ή διευθύντρια της φυλακής υπήρξεν ή
 πρώτη ανθρωπίνη υπαρξις, ήτις ήσθάνθη
 ένδιαφέρον υπέρ έμου.

Ανεφερεν εύμενώς περι της διαγωγής
 μου και όταν έληξεν ό χρόνος της ποινής
 μου, μοι ένχειρίσεν έπιστολήν συστατι-
 κήν προς την ειλικρινή μεν αύτης φίλην,
 ένθερμον δε προστάτιδά μου των τελευ-
 ταιων έτών... προς την γυναίκα, ήτις
 μέλλει να έλθη ένταῦθα, όπως με παρα-
 λάβη και με οδηγήση εις τό "Ασυλον.

Από της στιγμής ταύτης ό βίος μου,
 ουδέν άλλο είνε ή μάταιαι απόπειραι γυ-
 ναικός όπως ανακτήση άπολεσθεισαν κα-
 τάστασιν.

Ή Προϊσταμένη, δεχομένη με έν τῷ
 "Ασύλῳ με είχεν ειλικρινώς προειδοποιή-
 σει, ότι θα εύρισκον τρομερά έμπόδια, επί
 της οδοῦ μου.

Είδεν όμως ότι ήμην ειλικρινής και
 ήσθάνθη υπέρ έμου την συμπάθειαν και
 άγάπην αληθώς γενναίας και εύγενοῦς
 καρδιάς.

Εγώ έξ άλλου δέν έτρεμον πρό της ι-
 δεάς του ν' αρχίσω έξ αρχής βραδεί βή-
 ματι νέον στάδιον μεθ' οῶν δήποτε πό-
 νων και μόχθων, άκόμη και αν ώφειλον να
 εισέλθω αύθις εις τον έντιμον βίον και
 δια της ταπεινοτέρας θύρας... της οικι-
 ακής υπηρεσίας.

Αφου λοιπόν ενέπνευσα καλήν περι έ-
 μου ιδεάν έν τῷ "Ασύλῳ, επέτυχ'α να δο-
 κιμάσω την τύχην μου, εισερχομένη εις
 την υπηρεσιαν αξιοσεβάστου οικίας.

Ειργαζόμενη πολυ και χωρίς ποσώς να
 παραπονῶμαι. Αλλά ή άπαίσια κληρονο-
 μιά της μητρός μου έστράφη πάλιν εναν-
 τίον μου.

Τό άτομόν μου έξήγειρε τό ένδιαφέρον
 των περι έμέ. Οι τρόποι μου και αι συ-
 νήθειά μου δέν ήσαν τρόποι και συνή-
 θειαι της τάξεως των γυναικων, εις ην ή
 τύχη μου με είχε ρίψει.

Εδοκίμασ'α εκ νέου την τύχην μου εις

άλλην οικίαν... πάντοτε τό από άπο-
 τέλεσμα.

Θα ήδυνάμην ν' άντέσχω κατ'α των ύ-
 πονοιων και της ζηλοτυπίας, άλλ' ήμην
 άνυπεράσπιστος όταν ή περιέργεια έπι-
 ειτο τας κατ' έμου εφόδους της.

Αργά ή γρήγορα αι έρευναι απέληγον
 εις την αποκαλύψιν της αληθείας.

Ενίοτε οι υπηρέται με ήπειλουν να
 θυσιάσουν υπέρ του σκοπου της έντελοῦς
 αποκαλύψεώς μου όλόκληρον την καθ' έ-
 βδομάδα έλευθερίαν των, και εύρισκόμην
 ήναγκασμένη να έγκαταλείψω την οικίαν,
 έν ή ζεμενον.

Ενίοτε, αν υπήρχε νέος εις την οικο-
 γένειαν, ή κακολογία με καθίστα κέντρον
 των προσβολων της, ως και εκείνον... και
 ήναγκάζομην και εκ του λόγου τουτου
 ν' απομακρύνωμαι.

Εάν επιθυμητε να μάθετε περι της πε-
 ριόδου ταύτης του βίου μου εκτενεστέρας
 πληροφορίας, ή δεσποινίς Βράδον είνε εις
 θέσιν να σας επαναλάβη την ιστορίαν μου
 των θλιβερων τούτων ήμερων, την όποιαν
 διηγήθην προς αύτην κατ'α την αξιομνη-
 μόνευτον νύκτα, καθ' ην την συνήτησα
 εις την γαλλικήν καλύβην. Δέν έχω τό
 θάρρος να την επαναλάβω εκ νέου.

Μετα παρέλευσιν βραχέος χρονικου δια-
 στήματος απήδησα εκ του απέλπιδος
 τουτου αγῶνος.

Ή απέλπισια έβάρυνεν επ' έμου και με
 κατέθλιβεν... Απώλεσα πασαν έλπίδα
 περι της εύπλαγχνίας του Θεου...

Πολλάκις έτρεξα μέχρι μιας γεφύρας
 και, βλέπουσα κυλιόμενα υπ' έμέ τ'α με-
 λαν'α του ποταμου ρεϊθρα, έλεγον κατ'έ-
 μαυτήν :

— "Ετεραι γυναϊκες άπετόλμησαν
 διατί να μη τό αποφασίσω και έγω ;

Κατ' εκείνην την εποχήν μ' έσώσατε,
 κύριε Γκραῦ... ως μ' έσώσατε και μετέ-
 πειτα.

Απετέλουν μέρος του ακροατηριου σας
 όταν ειδικάζατε από του άμβωνος του να-
 τιδίου του "Ασύλου.

"Αλλατι τινές, χάρις εις ύμας τότε, προσ-
 φικειώθησαν με την σκληράν τύχην μας.

Εξ όνόματός των, και δι' έμέ αύτην,
 σας εύχαριστῶ, κύριε.

Ελησμόνησα πόσος χρόνος διεύρευσεν
 από της εύτυχούς ήμέρας, καθ' ην μάς
 παρεμυθήσατε και μάς ενισχύσατε μέχρι
 της εκρήξεως του μεταξῦ Γαλλίας και
 Γερμανίας πολέμου. Αλλά δέν θα δυνηθῶ
 ποτέ να λησμονήσω τό έσπέρας εκείνο,
 καθ' ο ή Προϊσταμένη με εκάλεσεν εις τό
 δωμάτιόν της και μοι είπεν :

— Αγαπητόν μου τέκνον. Ασκοπως
 και ακάρπως δαπανάτε ένταῦθα τον βίον
 σας. Έχετε άκόμη αρκετόν θάρρος όπως
 ριφθήτε εις ζωήν δράσεως, δύναμαι να
 σας προσφέρω έτεραν θέσιν.

Επι ένα μήνα ήσκούμην εις τι εκ των
 νοσοκομειων του Λονδίνου.

Όταν με είδετε δια πρώτην φοράν, κύ-
 ριε Δεχόλτ, έφερον εισέτι την ως νοσοκό-
 μου στολήν μου, άλλ' άποκρυπτομένην

ὕπὸ φαῖαν ἐσθῆτα ἀπὸ τε ὑμῶν καὶ τοῦ κόσμου ὅλου.

Γνωρίζετε ὅ, τι διέτρεξε κατόπιν γνωρίζετε πῶς εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

Βεβαίως δὲν ἐπεζήτησα νὰ ὠφεληθῶ ἐκ τῶν δοκιμασιῶν καὶ θλιψέων μου ἀρηγομένη ὑμῖν τὴν θλιβεράν τοῦ βίου μου ἱστορίαν.

Σὰς τὴν περιέγραψα εἰλικρινῶς, ὁποῖα ἦτο, ὅταν συνήντησα τὴν δεσποινίδα Βράδον... Ἱστορία βίου ἀπέλπιδος.

Θὰ δυνηθῆτε λοιπὸν νὰ κατανοήσητε τὸν πειρασμόν, ὅστις μὲ κατέλαβεν, ὅταν ὁ γερμανικὸς μύδρος ἐπληξε θανασίμως τὸ θῦμά του ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ;

Ἐκεῖτο ἐκεῖ... ἔμπροσθέν μου νεκρά... Τὸ ὄνομά της ἦτο ἀκηλίδωτον.

Τὸ μέλλον της μοὶ ὑπέσχετο τὴν ἀνταμοιβήν, ἣν ἡ τύχη ἠρνήθη εἰς τὰς ἐντίμους προσπαθείας εἰλικρινῶς μετανοούσης γυναικός.

Ἡ θέσις, τὴν ὁποῖαν εἶχον ἀπολέσει ἐν τῷ κόσμῳ, μοὶ προσφέρετο ἐκ νέου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα μοναδικὸν ὄρον· νὰ ταπεινωθῶ μέχρι τοῦ δόλου ὅπως τὴν ἀποκτήσω.

Οὐδεμία ἐλπίς ἔλαμπε πρὸ ἔμοῦ. Οὐδένα φίλον εἶχον πλησίον μου ὅπως μὲ συμβουλεύσει καὶ μὲ σώσει. Τὰ ὠραιότερά μου ἔτη εἶχον δαπανηθῆ εἰς ματαίως ἀποπειράς, ὅπως ἀποκτήσω τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ὀδυνηρὰ θέσις μου ὅταν ἡ ἐλπίς τῆς πιθανότητος τοῦ νὰ λάβω εἰς τὴν κατοχήν μου τὴν θέσιν τῆς δεσποινίδος Βράδον, ἣν ἐπίστευον νεκράν, ἀνέλαμψεν ἐν τῷ πνεύματί μου.

Ἐξ ἀκουσίου ὠθήσεως, χωρὶς νὰ σκεφθῶ τί πράττω... μετὰ μοιραίας ἀσυνειδησίας ἀν θέλετε... ἐδραξάμην τῆς εὐκαιρίας καὶ σὰς παρεκάλεσα νὰ μοὶ διευκολύνητε τὴν διόδον ἀνὰ τὰς γερμανικὰς γραμμὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Βράδον.

Φθάσασα εἰς Ἀγγλίαν, ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶ. Ἐπειράθην ἐν πρῶτον καὶ ὕστατον διάβημα ὅπως ἐπιστρέψω πρὶν ἢ καταντήση πολὺ ἀργά.

Μετέβην μέχρι τοῦ Ἀσύλου... ἀλλ' ἐσταμάτησα εἰς τὴν ἀντίπεραν γωνίαν τῆς ὁδοῦ πρὶν ἢ ὑπερβῶ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας του.

Ἡ παλαιὰ ἀνευ ἐλπίδος ζωῆ, δημιουργηθεῖσα ἐξ ἀνεπανορθώτων δυστυχιῶν, ἀναπαρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, οἵτινες ἔμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς ἀπιστίας ἐκείνης θύρας, ἣτις μοὶ ἦτο τόσον οἰκεία.

Μὲ κατέλαβε φρίκη ἀκατανίκητος πρὸ τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἀνάλαβω πάλιν τοιοῦτον βίον.

Κενὸν ὄχημα διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ ἠνίοχος ἔτεινεν ἐρωτῶν τὴν χεῖρα ἀν εἶχον ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας του.

Ἐκ καθαρᾶς ἀπελπισίας τὸν ἐσταμάτησα καὶ ὅταν μὲ ἠρώτησε:

— Ποῦ πηγαίνει ἡ κυρία;

Ἐκ τῆς αὐτῆς καθαρᾶς ἀπελπισίας τῷ ἀπεκρίθην:

— Εἰς τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἄ! ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐνδομύχως ὑφιστάμην ἀφ' ἧς, τοῦ δόλου μου εὐδοκίμησαντος, εὐρέθην τόσον ἡσυχῶς καὶ εὐχαρίστως κατέχουσα τὴν θέσιν μου ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Πλεῖσται περιστάσεις, αἵτινες ἐν τῇ συμπεριφορᾷ μου βεβαίως θὰ σὰς ἐφάνησαν παράδοξοι καὶ ἀνεξήγητοι τότε, ἦδη ἐξηγούνται ἡμῖν μετ' ὅσα ἠκούσατε.

Θὰ παρατηρήσατε πρὸ ἱκανοῦ τινος χρόνου ἦδη ὅτι ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας μου ἤμην τεθλιμμένη καὶ ἀπελπιστικῶς μελαγχολική.

Γνωρίζετε ἦδη τὸ διατί.

Ἡ ἐξομολόγησις ἔληξεν ἡ συνειδήσις μου ὠμίλησεν ἐπὶ τέλους.

Ἀπαλλάττεσθε τῆς πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεώς σας... εἰσθε ἐλεύθεροι.

Ἐγὼ δέ, χάρις εἰς τὸν κύριον Γκράϋ, εὐρίσκουμαι ἦδη ἐνταῦθα, καταγγέλλουσα ἐμαυτήν, ἐπὶ τῷ ἀδικήματι ὅπερ διέπραξα, ἐνώπιον τοῦ ἀνδρὸς ὃν προσέβαλα.

Ἐσιώπησεν. Ἐσβέσθη καὶ ἡ ὑστάτη ἀπήχησις τῆς φωνῆς της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξηκολούθουν νὰ μένωσι προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Ὀρατίου.

Ἡδύνατο λοιπὸν οὗτος ν' ἀντιστῆ, μετ' ὅσα ἤκουσεν, εἰς τὴν θερμὴν ἰκεσίαν τοῦ γλυκυτάτου καὶ ταπεινοῦ ἐκείνου βλέμματος τῆς προσδοκίας;

Θὰ τὴν συνεχώρει;

Πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ, ὁ Ἰούλιος εἶχε παρατηρήσει δάκρυα ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ φίλου του, καὶ ἐσκέφθη τότε, ὅτι ἄπικσα ἢ συμπάθεια τῆς ψυχῆς τοῦ Ὀρατίου ἀνῆκον ἀκόμη εἰς τὴν Μέρσην...

Ἄλλ' ἦδη, ἅμα αὐτῇ ἐσιώπησεν, ἐκεῖνος διέμενον ἀκίνητος ἀτειχτος, μὲ ξηρούς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ σιωπῶν.

Ἦτο πιθανὸν ὅτι δὲν ἐσκέπτετο οὗτος ἡ ἐκείνην καὶ ὅτι δὲν ἠσθάνετο κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἕτερον αἰσθημα ἐκτὸς τῆς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, ὅτι ἐπὶ τόσον χρόνον εἶχεν ἐμπαιχθῆ καὶ ἀπατηθῆ;

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ῥωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ἦψωσε τότε τοὺς βραχίονας καὶ ἔσεισε κυκλικῶς τὴν ἐξ ἐλεφαντόδοντος μικρὰν αὐτοῦ ράβδον προσφέρων στεντορεῖα τῇ φωνῇ μαγικὰς λέξεις. Πάραυτα ἔλαφρὸς ψίθουρος ἠκούσθη καὶ ἀνέμου πνοὴ ἔσθεσε τὰς δάδας.

Οἱ παριστάμενοι, βλέποντες τὸ θαῦμα, ἐξεπλάγησαν καὶ ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅταν ἠνέφξαν αὐτοὺς πάλιν, νέα λάμψις ἐπλήρου τὴν αἴθουσαν, ἡδυτέρα ἀκτῖνος σελήνης, ἐν ἣ τ' ἀντικείμενα ἐ-

φαίνοντο ἐν φωτοβόλῳ αἰθρίας. Συγχρόνως ἤδεῖα μουσικὴ ἠκούσθη ἀρμονικῶς ἠχοῦσα. Τ' ἀντικείμενα τότε ἐφάνησαν κινούμενα, τὰ δὲ ἀγάλματα ἐκίνουν τὰ χεῖλη καὶ ἐμειδίωσαν. Εὐάρεστος ὁσμή διεχύθη μεθυστικὴ καὶ διεγείρουσα τὰς αἰσθήσεις.

Ὁ μάγος τότε ἔσεισε πάλιν τὴν ράβδον καὶ χαριέντα πρόσωπα ἐφάνησαν περιπτάμενα καὶ ἀνὰ δύο ἐφορμῶντα ἐν τῷ κενῷ.

Οἱ αὐλικοὶ καὶ αἱ δέσποιναί ἐφορικῶν ἐκ τῶν θωπειῶν, ἄς ἐπεδαψίλευον αὐταῖς μυστηριώδεις χεῖρες, καὶ ἐλιποψύχουν ὑπὸ τὰ μυστηριώδη φιλήματα. Καὶ αὐτῇ ἡ Φαῦστα καὶ ὁ Εὐμορφος ὑπέκυψαν ἀκατασχέτως εἰς μαγείαν. Ὁ μὲν ἐλησμονήσεν τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ, ἡ δὲ τὴν ὑπερήφανον αὐτῆς ἀντίστασιν.

Αἴφνης τὰ ἱπτάμενα ζεύγη ἐξηφανίσθησαν ὡς καπνός ἡ λάμψις ἐδιπλασιάσθη καὶ ἡ θεία Ἀστάρτη ἐπεφάνη.

Ἐκαστος ἀνεγνώρισεν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀναστήματος καὶ τοῦ βαδίσματος αὐτῆς, ἐκ τῆς ξανθῆς κόμης καὶ τοῦ εὐπλάστου τραχήλου, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς ἡδύτητος τοῦ μειδιάματος αὐτῆς. Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν μετ' εὐμενείας καὶ ἔνευσε τῇ Φαύστῃ, ἣτις, ὑποτακσομένη, ἐπλησίασε πρὸς τὸν θρόνον καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἡλιογαβάλου.

Αἴφνης ἡ μαγεία ἔπαυσεν, αἱ σθεθεῖσαι δάδες ἀνήφθησαν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ὑπὸ τὸ φῶς αὐτῶν ἐπανῆλθεν ἡ πραγματικότης. Ὁ Μίθρας καὶ οἱ συνοδεύσαντες αὐτὸν ἐξηφανίσθησαν.

Ἀλλὰ νέον πρόσωπον ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ἦν ἀρχηγὸς λεγεῶνος μετὰ στρατιωτῶν, ὧν ἀπήστραπτον τὰ ξίφη καὶ τὰ κράνη.

«Καῖσαρ, εἶπεν, ἔρχομαι ζητῶν δύο γυναικας, ἄς ἀναμένουσι τὴν μὲν ὃ σύζυγος, τὴν δὲ ὁ μνηστήρ.»

Ἀποτεινόμενος εἶτα τῇ Φαύστῃ καὶ τῇ Ὀκταβίᾳ, προσέθηκεν:

«Ἀκολουθήσατέ με, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀρίκιος σὰς ἀναμένουσιν.»

Ὁ Ἡλιογαβάλος ἐξηγηριώθη.

«Ἄφρων, εἶπε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς λεγεῶνος, τολμᾶς νὰ περιφρονήσης τὸν αὐτοκράτορα εἰς τὸ παλάτιόν του; Ἡ Φαῦστα δὲν εἶναι πλέον σύζυγος τοῦ Ἀρικού, ἀλλ' ἔμοῦ. Ἡ δὲ Ὀκταβία εἶναι ἀνεψιά μου καὶ διατελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν μου.»

Ταῦτα λέγων ἔλαβεν ἀμφοτέρως ἀπὸ τῶν βραχιόνων, ὡς ἵνα κρατήσῃ αὐτάς, ἀλλ' αἱ δύο γυναῖκες ἀπεσπάσθησαν καὶ ἔσπευσαν ὀπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς λεγεῶνος.

Οὗτος ὑπέλαβεν:

«Ὁ στρατιώτης ὑπακούει τοῖς ἀρχηγοῖς αὐτοῦ μόνον. Ὁ Παῦλος διέταξε, ἐκτελῶ τὰς διαταγὰς του.»

«Ἄθλιε!», ἀνέκραξεν ὁ αὐτοκράτωρ.

Καὶ ὁρμῶν πρὸς αὐτὸν ἤψωσε τὴν χεῖρα ἵνα πλήξῃ αὐτόν, ἀλλ' αἱ πυγμαί του κατέπεσαν ἀνίσχυροι πρὸ τοῦ θώρακος τοῦ ἀρχηγοῦ. Βλέποντες τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν ἀπειλούμενον, οἱ στρατιῶται προέβη-